

— Viszem ennek a találkozóznak a legfőbb gondolatát: Az élet szép, széppé lehet tenni a bizalom és a béke légkörében. A bizalmatlanság, a harag ellenében kell cselekednünk, követve XXIII. János szavait: nem azt akarjuk tudni, kinek volt igaza és ki tévedett, hanem bizalommal nyújtjuk egymás felé kezünket őszinte megbékélésre. Ezt a gondolatot harminc európai nyelven leírtuk és az utolsó közös imádság után léggömbökhöz kötözve felröpítettük őket. Hadd szálljanak a béke és szeretet kis követői szerte Európában, hirdetve ifjaknak és öregeknek, hogy az életet széppé lehet tenni. De komolyan kell akarni, komolyan kell munkálni egymás között is, a legkisebb körben is a békességet! A bizalmatlanság, a gyanakvás megöli a szívet. Csak a bizalom és a jóindulat éltethet bennünket.

L. L.

Hit és élet

ROGER TESTVÉR

Üzenet Pécsről

1. Szombat délelőtt

Részben Keletről, részben Nyugatról érkezünk. De mindnyájan azért jöttünk, mert keresünk: keressük a lélek benső életét és keressük azt, hogy hogyan lehetne a Földet lakhatóvá tenni.

Az Evangéliumból tudjuk, hogy a feltámadott Jézus Krisztus bennünk lakik Szentlelke által. Így szól hozzánk: „Nyisd ki az Evangéliumot, olvasd figyelmesen és meg fogod érteni, hogy én mindig ott vagyok, ajtódon kopogtatok, és benned veszek szállást.”

Igen, a Szentlélek, a feltámadott Krisztus Leleke mindig bennünk marad: ma, holnap és az egész örökkévalóságban. Ő nem hagy el minket, sem az életben, sem a halálban. És mégis, sokszor akadályok merülnek fel bennünk, képtelenek vagyunk imádkozni. Ilyenkor azt kérdezzük magunktól: hogyan éljünk a feltámadott Krisztusból?

Imádság közben sokszor olyan szegényes, ügyetlen szavakat mondunk. De ez ne zavarjon bennünket. Az imádságban nem a szavak szépsége a döntő, hanem az, hogy elmondjuk Jézusnak mindazt, ami a szívünket betölti: örömeinket, csalódásainkat, mindent!

Amikor közösen imádkozunk, énekünk nagy erővel segíti imánkat. De amikor egyedül imádkozunk, ajkunk sokszor néma marad, nem tud megnyílni. Lelkünk mélyén azonban megszólal egy belső hang, és ez tökéletesen elég. Isten szólal meg bennünk egy előérzet, egy terv vagy akár csak egyetlen szó formájában. És ez az egyetlen szó új utat nyit előttünk, életünk alapjává válik.

Amikor csak tudunk, találkozunk Krisztussal lelkünk csendjében. Ez a csend látszólag üres, de ha kitartóak vagyunk, átjárja lelkünk mélyét. Krisztus soha nem kényszeríti ajkunkat szólásra, de szívünk csendje így beszél hozzá az utcán, a munkában, a pihenésben: befogadlak téged, feltámadott Krisztus Szentlelke, bízom benned, és szeretlek téged ismeretlenül is.

Ti azért jöttetek, mert keresitek a lélek benső életét, és keresitek azt, hogy hogyan lehetne a Földet lakhatóvá tenni. Az elkövetkező napokban rá fogtok találni mindkettőre; ha nem is azonnal, de megtaláljátok, amit kerestek, mert már rajta vagytok az úton, már Krisztusnál vagytok, már Krisztusból éltek.

2. Szombat este

Gyakran neheztünkre esik felfogni, hogy Jézus feltámadott. Néha úgy teszünk, mintha nem hallottunk volna róla, vagy mintha elfelejtettük volna. Még kevésbé értjük meg azt, hogy a mi feltámadásunk is elkezdődött már itt a földön.

Ezért sokan azt kérdezik: hogyan tudjunk hinni a feltámadásban, amikor belső látásunkat kód fátyolozza el? Ám amikor keressük a Feltámadottat, a lelkünk mélyén felfedezzük az Ő jelenléte után való vágyakozást.

Ez a vágyakozás a Feltámadott után már a hitnek a kezdete, a hité, amely egészen alázatosan rejtőzik bennünk.

Ekkor felébredhet bennünk a merészség, hogy legyőzzük végre a kételkedés akadályait, amelyek elválasztottak Krisztustól, és megakadályozták, hogy közösségre lépjünk vele. Ilyenkor merjük azt mondani Krisztusnak: „A napok múltak, és én nem válaszoltam neked. De Te, Krisztusom, Te akkor is vártál rám, amikor én eltávolodtam Tőled.”

És akkor egyszer csak így szólunk hozzá: „Te tudod, Jézusom, hányszor menekültem saját szívem elől, pedig a mélyén Te voltál jelen. Sőt, oly messzire mentem, hogy azt merészeltem kérdezni: szükségem van-e egyáltalán Istenre? De Te, az Élő, Te nem vesztetted el türelmedet, hanem már akkor is énbennem voltál, csak én nem vettelek észre.” És egy napon megértjük végre, hogy mindig is egységben voltunk Krisztussal szívünk csendes mélyén.

Amikor felfedeztük, hogy Krisztus bennünk él, rádöbbenünk arra is, hogy nem élhetünk sokáig Krisztusból, ha elszigeteltek maradunk. Lassanként megértjük, hogy Krisztus közösségi életre hívott minket, Testének, az Egyháznak közösségében akar bennünket éltetni. Ebben a közösségben adja meg nekünk mindazt, amire az előrehaladáshoz szükségünk van: az Evangéliumot, az Eukarisztiát, a megbocsátás örömét, a testvéri közösséget.

Ha Krisztust csak magunk keresnénk, vagy csak néhány hozzánk hasonló emberrel, az annyit jelentene, hogy elhagyjuk Krisztust az ő közösségében.

Ti, akik azért jöttetek, mert keresitek a lélek benső életét, és azt, hogy hogyan lehetne a Földet lakhatóbbá tenni, gondoljatok arra, hogy a Krisztus utáni vágyakozás már a hit kezdete. Akkor megértitek, hogy a hit, az Istenben való bizalom olyan egyszerű valóság, amelyet mindenki be tud fogadni. Ha ezt megértettétek, akkor rátaláltatok az igaz útra.

3. Vasárnap délután

Tudjátok azt, hogy az Evangélium mindannyiunkat, igen, mindannyiunkat arra hív, hogy készítsük mások számára az Úr útját? Az Evangélium azt kéri tőlünk, hogy ne tartsuk meg magunknak azt, amit Isten és Krisztus titkából megértettünk, hanem adjuk tovább másoknak.

Hogyan tegyük ezt? Mindenekelőtt az életünkkel, a magatartásunkkal, önatadásunkkal, mélységes önzetlenségünkkel.

Az önzetlenség igen lényeges! Az elmúlt évben meghívást kaptam Moszkvába, az orosz kereszténység ezeréves fordulójának ünnepségére. Itt többször találkoztam egy fiatal

oroszlány nővel. Egyik alkalommal elővett a táskájából egy agyonhasznált újszövetségi Szentírást, és azt mondta: Nagyanyám hagyta rám ezt a könyvet. Önzetlensége, önátadása ragadott meg legjobban. Ez tette számomra hihetővé Krisztusba vetett hitét. És a fiatal orosz nő hozzáfűzte: a szüleim generációja, nagybátyáim és nagynénéim, nemigen törődnek a lelki élettel.

Ha tudjuk, hogy az Evangélium arra hív bennünket, hogy Krisztust hirdessük a világnak, habozunk és azt mondjuk Krisztusnak: „Hogyan kérheted tőlem, hogy készítek mások számára az Evangélium útját, amikor oly tapasztalatlan vagyok? Jézus Krisztus, hát nem látod, ki vagyok én?”

És Krisztus mindig azt válaszolja: „Ne félj! Úgy küldelek téged, mint az önzetlenség és a bizalom követét. Nem a hatalmas tudás a legfontosabb. Ennek is megvan a maga értéke, de ami egyedül számít, az az Istenbe vetett mélyszéles bizalom.” És Krisztus azt mondja még szíved mélyén: „A szükséges kegyelmeket már megadtam neked. Ne hagyd, hogy a nehézségek eltávolítsanak az Evangélium megértésétől. Főképpen pedig soha ne nézz hátra! Kövesd az utadat, ismertesd meg életemet azokkal, akiket rád bízok.”

Ezen az úton, életünk útján, Isten segít majd minket, hogy fölépítsük belső életünket. Előfordulhat, hogy megkérdézi tőlünk: „Miért vesztetted el a szép emberi hitet, mért vesztetted el a bennem való reményt?” És mi keresünk, és találni fogunk, mindig újabb és újabb felfedezésben lesz részünk.

Igen, az Evangélium egészen világosan felszólít mindenkit: készítsétek az Úr útját mások felé. Ez valamennyiünk hivatása.

4. Vasárnap este

Most, a XX. század végén sok keresztény ismét felfedezte az Evangélium egyik legtermékenyebb igazságát. Ez az evangéliumi igazság, amely hosszú ideig el volt rejtve, a következő: „A feltámadott Krisztus minden embert egyesít, kivétel nélkül, még azokat is, akik ennek nincsenek tudatában.” Ezekkel a szavakkal lehet röviden összefoglalni a Zsinat egyik nagy meglátását.

Sok hívő a hitetlenséggel küszködik, mint az az Evangéliumból megismert ember, aki azt mondta: „Hiszek, Uram, segíts hitetlenségemen.” Sokunkat próbára tesz a kételkedés, de ott él mindnyájunkban egy titokzatos jelenlét. Egy napon azt mondjuk majd Krisztusnak: „Jézusom, Te titokzatos jelenléteddel soha nem akartál engem megkötözni, és arra kényszeríteni, hogy kövessék. Szabadnak teremtettél, nem pedig automatának.

A Tőled kapott szabadsággal törtem magam keresztül a ködön, amely elválasztott Tőled, Krisztusom. S akkor lelkemet átjárta a bizonyosság: Te soha nem szüntél meg szeretni engem. Te mindenütt velem voltál: kételyeimben, tévováságomban, még a szomorúságomban is.

Ma már szabadon tudlak szeretni. Szabadon mondom igent az egész életre, ahogyan Szűz Mária tette: merészsége és bátorsága vonz bennünket arra, hogy mindig előre menjünk.”

Sokan azt kérdezik, mit akar Isten az életetekben, mire várja tőletek az igent. Ne féljétek Isten akaratától, ne féljétek kimondani az igent.

Egyesek félnek Isten akaratától, fenyegetésnek érzik, számonkérésnek vagy büntetésnek. De az Evangéliumot olvasva megértjük, hogy Isten akaratát szeretet, semmi más. Soha nem büntetés.

Ha igent mondunk Krisztusnak, akkor meghalljuk szavát: „Ne állj meg félúton; oszd meg másokkal, amit az Evangéliumból megértettél; keresd mindig a jóakaratot, a szívbeli bizalmat, a megbocsátást, mert ezek az igazságok elengedhetetlenül szükségesek ahhoz, hogy keresztényként élhess.”

Megértettétek, amit e két napon közölni akartam veletek? Megértettétek, hogy a keresztény csak akkor él igazán, ha a Feltámadott titokzatos jelenlétéből él?

Még azokban a pillanatokban is, amikor úgy látszik, mintha a Feltámadott eltűnt volna az

életemből, emlékeztek arra, hogy Ő szüntelenül azt ismétli: „Ne féljeteK, én veletek vagyok mindennap.”

5. Hétfő reggel

Igaz, hogy sok európai fiatal fásult, szkeptikus és nem látja az élet értelmét, de sok olyan fiatal is él Európa-szerte, aki teli van alkotókedvvel, és képes életkedvet ébreszteni azokban is, akik elveszítették bátorságukat.

Ezek a fiatalok készek arra, hogy a Földet lakhatóvá tegyék, hogy kivezessék az emberiség nagy családját a gyanakvás, a megvetés légköréből, és megteremtsék a bizalom és az önzetlenség világát. Közéjük tartoztok-e ti is?

Most, hogy hazaindulunk, így szólunk Krisztushoz: „Feltámadott Krisztus, Te kiválasztottal minket arra, hogy életünkkel hirdessük az emberiség jobb jövőjébe vetett reményünket és a benned való hitet. Ehhez a bizalomhoz a belső életből merítünk erőt.”

Századunkban XXIII. János pápa tett messzire ható tanúságot az egymás iránti jóindulatról. 1959-ben ezt írta: „Nem akarunk történelmi pereket. Nem azt keressük, kinek volt igaza és ki tévedett. Csupán azt mondjuk: engesztelődjünk ki egymással.” A pápának e szavai beláthatatlan távlatot nyitottak. Hiszen a történelmi perek — az, hogy egyes személyek, vallások vagy egész nemzetek a maguk igazáért harcolnak a másik ellenében — megbénítják az emberiség teremtő erejét, és mozdulatlanságra kárhozzatnak.

Ha mi a keresztények közötti kiengesztelődésen munkálkodunk, ezt azért tesszük, mert hűségesek akarunk maradni Krisztus imájához: „Egy legyenek, hogy a világ hinni tudjon.” A keresztényeknek békességben kell élniük, hogy így tegyenek tanúságot hitükről a világ előtt.

A kiengesztelődés a szív tavasza, a feltámadás kezdete már itt a földön. A kiengesztelődés olyan belső magatartás, amely nem fakad mindig magától a szívünkéből. Készek kell lennünk arra, hogy újra és újra meghallgassuk a másikat, és önzetlenül szeressük.

De mit jelent szeretni? Azt, hogy önzetlenül fordulunk azok felé, akiket Isten ránk bízott? Igen, a szeretet ezt is jelenti.

Még mit jelent szeretni? Átadni testünket a lángoknak, úgy, hogy elégjen? De ha nincs bennünk szeretet, ez semmit sem használ.

Akkor hát mit jelent szeretni? Azt, hogy elfelejtkezem önmagamról mások kedvéért? Igen, de még ennél is többet.

Mit jelent szeretni? Újra meg újra megbocsátani szívünk teljes jóakaratóval? Igen, ez a szeretet!

A megbocsátás a szeretet csúcspontja, a megbocsátás az Evangélium csodája az életünkben, az új élet kezdete.

Mit jelent szeretni? Egyet ne felejtsetek el soha, és ezt a vallomást szüntelenül mondogassátok a lelketek mélyén Krisztusnak: „Te szeretsz engem, szeretsz minket, minden embert szeretsz a földön.”

Hogy mindig emlékezhessünk XXIII. János idézett szavaira, egy fogható jelhez kapcsoltuk őket. E fontos szavakat minden európai nyelven leírtuk és egy-egy léggömbhöz erősítettük. Az imádság befejezésekor mindhárom helyen, ahol összegyűltünk, fölengedjük ezeket a léggömböket.

Emlékeztek jól az üzenetre, amelyet a léggömbök szertevisznek: „Az élet szép, de csak a béke és a bizalom által tehető széppé, a bizalmatlanság által sohasem. Megfogadjuk XXIII. János szavait: nem akarunk történelmi pereket rendezni, nem azt keressük, kinek van igaza és ki tévedett. Kezet nyújtunk egymásnak, és kiengesztelődünk.”

Befejezem. Egy igen jó hírem van még: a szokásos év végi európai ifjúsági találkozó idén december 28-tól január 2-ig Európa keleti felében, Lengyelországban lesz, Wrocławban.